

Дуло, споредъ Блау, означава по турски просто (schlechthin): династия, дул, дол.

Авитохолъ, ще рече: който се занимава съ ловъ (der Jagd-betreibende), единъ видъ турски Нимродъ.

Ирникъ, Ирнахъ, значи по турски, храбръ, юнакъ (mannhaft, Held).

Куртъ или *Куратъ* едвали има нѣщо общо съ ат. конь; а ще е или курт „вълкъ“ или кырак, кырызъ „къдроглавъ“ (Krauskopf).

Безмеръ, (турска форма като катмер) = който много се гизди („Zierbengel“), а не „неукрасенъ“.

Тервелъ, може би „който държи рода“ (Stammhalter) отъ тире. Томашекъ сравнява сполучливо якут. тирѣбил „подпорка“.

Кормишъ = стража, (Wächter), ср. курци, garde-corps или кѣрмунъ — къртица.

Вокиль може би отъ арабск. векил, намѣстникъ.

Севаръ е турск. (ist gut türkisch)приятель. Том.

Телецъ (Телецъ) = т. делечи, диленци, чагат. тилци, *ḫetiz*, просякъ, шпионъ?

Баанъ и *Изъхъ* сж може би тъждествени: „баанъ“, принцъ, господаръ; сж якут. багана, колѣ, нѣма нищо общо.

Токтоосъ е просто Токтагу. Блау се съгласява съ Томашека, че всички тия имена указватъ на турския произходъ на прабългаритѣ. — Тъмнитѣ фрази въ известния именникъ не означаватъ epitheta ornantia, а въкакви *числа*; вечемъ, твиремъ, алтемъ, шехтемъ, дохсъ звучатъ много близу като турскитѣ числителни за 3, 4, 6, 9.

Графъ Géza Kuun говори за езика на прабългаритѣ въ своя трудъ „Relationum Hungarorum cum oriente gentibusque orientalis originis historia antiquissima“, vol. II. Claudiopoli 1895., p. 10. и сл. Споредъ автора „linguam Bulgarorum ex numero dialectorum turcicarum fuisse, non solum scriptores occidentales, sed ipsa hujus linguae pauca rudera attestantur“. Слѣдватъ известнитѣ свидѣтелства на ибн-Хаукала и др., но особена важность отдава авторътъ на *Половия именникъ*, който му билъ доставенъ въ букваленъ *латински* преводъ отъ проф. Пречека, и е помѣстенъ in extenso на pp. 11. и 12. отъ съчинението му. Прѣди всичко имената на българскитѣ князѣ, които се поменуватъ тукъ „ex vocabulario sermonis turcici facile explicare possunt“: *Ирникъ*, ср. Ирнакъ (Атиловъ синъ), чагат. ирмак, рѣка, ирмачук, рѣкыца (rivus, rivulus). *Дуло*, ср. мадж. георг. име Dulov (стар. мадж. глг. dului = sententiam exequi), чаг. доли „tempestas“. *Авитохолъ*, ср. чаг. огул, ул, „filius“ и пр. Слѣдъ това се привеждатъ едно по едно и тъмнитѣ изречения изъ именника, като при всѣко се съобщаватъ на кратко и поставенитѣ етимологии (Гильфердингъ, Томашекъ, Радловъ, рѣдко Блау) p. 12.—15. По-важни сж поправкитѣ на Кууна къмъ Гильфердинговитѣ тълкувания на изреченията съ помощта на маджарския рѣчникъ. Гильф. обяснява *шегоръ вечемъ* отъ мадж. segitöm „iuvo“, vagyok „sum“, „sed segitöm“ (cum o longa) i. q. „auxiliator“, nec vero „iuvo“, et dictio „segitöm vagyok aliud designat“ (p. 13.). — Погрѣшно е и тълкуванието на *вереналемъ* отъ vére „sanguis“, зир. vityn „in sanguine“, мадж. élni „vivere“, élen (sic) „vivo“, зир. olny id. (élen porp. нам. elem). И послѣ не е вѣроятно, че единъ князь самъ ще се нарече „sanguinolentum“. *Текучетемъ твиремъ* „cum